

Henri Beunders

Henri Beunders (Emmeloord, 1953) is historicus. Onlangs verscheen zijn boek 'Publieke tranen. De drijfveren van de emotiecultuur'.

Wat is uw huidige gemoedstoestand?

Het is zonnig met onweer. Never a dull moment.

Wie zijn uw helden?

Een heel circus vol; onder anderen Alfred E. Neumann, Friedrich Nietzsche, Clint Eastwood, Nelson Mandela, Ruby Wax, Johan Huizinga en Umberto Eco. Ze zijn cool en toch emotioneel.

Aan wie ergert u zich?

Aan mezelf, aan hypocriete intellectuelen als Piet Grijp – maar wie leest die nog – aan mensen die niet groot genoeg zijn voor vergiffenis en aan alle laffe publieke saai- en draai-konten.

Lijkt u op uw moeder?

Mijn moeder was praktisch en opgewekt. Mijn vader sentimenteel, ambitieus en een tikkeltje ijdel. Het resultaat zit voor u: een flinke dosis ambivalentie.

Wat zijn uw dagdromen?

Met zijn tweeën roeiend over de oceaan, een nieuw land ontdekken. Bin Laden pakken in mijn eentje. Een roman à la Eco schrijven.

Wat is uw grootste angst?

Dat ik mijn kinderen nog meer moet missen dan nu al het geval is.

Bicht u wel eens?

Ja, maar het blijft meestal bij een kaarsje aansteken, wat geld deponeren en dan weer de frisse buitenlucht in.

Heeft u ooit een mystieke ervaring gehad?

In het Colosseum was ik wisselend gladiator en publiek. Het was wat Huizinga de 'historische sensatie' noemde: een fysieke identificatie met mensen en momenten uit het verleden.

Bent u aantrekkelijk?

Ja, maar meestal voor de verkeerden. De dokter zegt dat ik een oogafwijking heb, een flirty ryt.

Wat is uw definitie van geluk?

"Geluk is weerstand overwinnen, is groei," zei Nietzsche en daar ben ik het mee eens. Ik kan me dan ook niets voorstellen bij totale tevredenheid à la Boeddha.

Waar schaamt u zich voor?

Dat ik me soms laat meeslepen door mijn zwakheid: de hunkering om geliefd te worden.

Bent u monogaam?

Al vele jaren, God zij gepreemd. Het is uiteindelijk de betere oplossing, maar niet de beste.

Wanneer heeft u voor het laatst gehuild?

Bij de kinderfilm *Lang live de koningin*. Het gaat over een scheidingsgeval, een meisje gaat op zoek naar haar vader, die schaakt. Zij leert het ook, wint uiteindelijk in een simultaantemoedij als enige van hem en alles komt weer goed. Sinds ik alleen woon, ben ik gevoelig voor dit soort verhalen.

Lijkt u op uw vrienden?

Ja, dat kan niet anders, vriendschap ontstaat door overeenkomst. Mijn vrienden zijn 'go and get it', en daarover beschouwend.

Hoe moedig bent u?

Ik heb eens met een vriend een stel autozakkers in de kraag gegrepen, armje op de rug gedraaid en aan de politie overgedragen. Ik denk dat ik het nu, met al die stiletto's en pistolen, niet meer zou durven.

Van wie heeft u het meest geleerd?

Van mijn moeder. Zij was zo'n beetje vanaf haar geboorte invalide. Ik heb haar 35 jaar lang pijn zien lijden. Desalniettemin was zij een vrolijk mens en ging zij niet bij de pakken neerzitten. Dankzij haar heb ik respect voor de onvolkomenheid van het leven en ben ik zeer allergisch voor mensen die denken de wijsheid in pacht te hebben en een blauwdruk te hebben voor de perfecte samenleving.

Wat is uw grootste ondeugd?

Mijn roekeloosheid – in middeels vergane glorie. Ze bestaat de laatste tijd uit het mezelf vertellen aan te zware, terracotta plantenbakken.

Wanneer was u het gelukkigst?

In den vreemde. Ik was altijd erg gelukkig als ik op Schiphol opsteeg, ontheven van de familiezingen.

Welke eigenschap waardeert u in een man?

Vriendschap, no matter what.

Welke eigenschap waardeert u in een vrouw?

Verborgen kracht.

Als u iets aan uzelf kon veranderen, wat zou dat dan zijn?

Dat ik altijd en overal kan slapen.

Hoe ontspant u zich?

Fysieke afmattig. Na hard schaatsen of roeien slaap ik ook beter.

Wie is uw grootste liefde?

De liefde zelf.

Wat beschouwt u als uw grootste mislukking?

Dat mijn relatie van bijna twintig jaar op de klippen liep. Maar soms is een mislukking ook noodzakelijk, bevrijdend zelfs.

Geloof u in God?

Ja, ik geloof van wel. In elk geval heb ik geen vertrouwen in de humanistische ideologie die zegt dat wij het allemaal zelf wel kunnen uitzoeken. Het is goed als iemand over onze schouders mee kijkt en zegt: en waar zijn we nu mee bezig?

Waarom bent u het meest gehecht?

Aan mijn nieuwe schoenen.

Wat is de beste plek om te wonen?

Vlak bij zee, in de bergen, een kiesje op vijftig meter.

Wie hoopt u nooit meer terug te zien?

Een spookhuis vol: Heintje David, Patty Brard, Erica Terpstra, Saddam Hoesein, Ariel Sharon, alle ministers van Onderwijs en politici die op televisie zeggen: "Het kan niet zo zijn dat..."

Hoe is ongeluk te vermijden?

Ik zou het niet weten. En ik zou het niet willen weten ook.

Wat is uw devies?

Wie goed doet, goed ontmoet, maar al te goed is buurmans gek. |